

er Særkendet, at han handler „i eget Navn“, saa at han selv forpligtes som Part overfor Tredjemand. Med Hensyn til, hvad der forstaas ved, at en Mellemand handler i en andens Navn, giver Udkastet ingen Afgørelse, jfr. Bemærkningerne til Udkastet til Lov om Kommission m. m. Side 41. Man har i saa Henseende henholdt sig til den almindelige Opfattelse. Saafremt Mellemanden optræder saaledes, at Medkontrahtenten maa faa den Forestilling, at Retshandelen skal stifte et Retsforhold mellem ham og den Person, for hvis Regning Mellemanden handler, saa at det er til denne, Tredjemand maa holde sig, naar han vil gøre sine Rettigheder efter Retshandelen gældende, har den paagældende utvivlsomt handlet i en andens Navn. Saafremt Mellemanden derimod ikke ved sin Optræden har tilkendegivet, hvorvidt det har været hans Mening, at han selv eller en anden skulde være Part i Forholdet, maa Formodningen være for, at han har handlet i eget Navn, saaledes at han selv bindes ved Aftalen. Dog vil man i Tilfælde, hvor Tredjemand ikke ved Retshandelens Indgaaelse kan antages at lægge nogen Vægt paa Mellemandens Person, men kun har ønsket at komme i Retsforhold til den, paa hvis Vegne Retshandelen indgaaes, ligegyldig om denne er den Person, med hvem han direkte forhandler, eller en bag ved denne staaende Mandant, betragte Mellemanden som optrædende i Bemynderens Navn. Dette er f. Eks. Tilfældet med den Kunde, som køber en Vare i Butikken af Butikssvenden.

Endvidere er det naturligt, som udtalt i § 11, kun, naar Fuldmægtigen handler indenfor Fuldmagtens Grænser, d. v. s. indenfor den til Tredjemand rettede Erklærings Rammer, at umiddelbar Forpligtelse og Berettigelse indtræder for Fuldmagtsgiveren. Forudsætningsvis ligger i denne Udtalelse, at Retshandelen kan være bindende for Fuldmagtsgiveren, selv om Fuldmægtigen har handlet i Strid med de ham af Fuldmagtsgiveren givne Forskrifter, naar blot Retshandelen ligger inden for Fuldmagtens Grænser, se Udkastets § 12 og det ved denne Paragraf nedenfor bemærkede. Fremdeles

maa naturligvis selve Fuldmagten for at have den omtalte Virkning være gyldig som Retshandel. Hvorvidt dette er Tilfældet, maa bero paa de almindelige Regler om Retshandlers Gyldighed, bl. a. Reglerne i 3dje Kapitel.

Det har været noget omtvistet, hvorvidt Fuldmægtigen er berettiget til at indgaa den paagældende Retshandel med sig selv, f. Eks. saaledes at han selv køber den Ting, han skal sælge for Fuldmagtsgiverens Regning. Med Hensyn til Kommissionæren er det i § 40 i Udkastet til Lov om Kommission, Handelsagentur og Handelsrejsende bestemt, at de ikke have Ret til Selvindtræde, naar der ikke foreligger særlig Hjemmel herfor. De Grunde, der have ført til denne Bestemmelse, passe ogsaa paa Fuldmægtigen; heller ikke denne bør i Almindelighed have Ret til Selvindtræde, jfr. Bemærkningerne til Udkastet til Lov om Kommission m. m. Side 93. Spørgsmaalet om en saadan Berettigelse for Mellemanden er imidlertid af saa ringe Betydning udenfor Kommissionsforholdet, at man ikke har fundet Anledning til at optage nogen Bestemmelse herom i nærværende Lovudkast for Fuldmægtigens Vedkommende.

Med Ansættelse i forskellige Stillinger følger efter almindelig Opfattelse, Lov eller Sædvane en Bemyndigelse til at afslutte visse Retshandler; saaledes kan Butikssvenden sælge de Varer, der haves til Salg i Butikken, Godsforvalteren maa indenfor visse Grænser kunne afslutte Retshandler vedrørende Godset, og f. Eks. for Skipperen har en vis Bemyndigelse til at indgaa Retshandler som Fuldmægtig Hjemmel i Søloven. Med Henblik paa saadanne Forhold har man i § 11, 2det Stykke udtalt, at naar nogen ifølge Aftale med en anden indtager en Stilling, som efter Lov eller Sædvane medfører Beføjelse for ham til indenfor visse Grænser at handle paa den andens Vegne, anses han for befuldmægtiget til at foretage Retshandler, som falde indenfor disse Grænser. Af denne Regel følger, at saafremt en Person i Medfør af den Stilling, han indtager hos en anden, i dennes Navn vil foretage en Retshandel med Tredjemand, behøver Tredjemand blot at under-